

Eglė Vegytė
Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos
4f klasės mokinė

EILĖRAŠČIAI

Mokytoja Regina Grubinskienė

Pasvalys
2007

Eglė Vegytė

Sidabriniai obuoliai

Ir kas gi atsitiko?
Kur dingo ašaros, jausmai?
Kur dingo sidabrinis rytas
Ir sidabriniai obuoliai?

Kur dingo ji –
Sparnuota meilė
Su milijonu pažadų?
Sidabro pažadai jau baigės.
Man trūksta laimei bučinių.

Kur dingo jis?
Ir kas ten buvo,
Sparnuotam obelių sode?
Kažkas prapuolė,
Kažkas žuvo,
Bet jausmas liko širdyje.

Eglė Vegytė

Dievų galia

Dievai mums atveria duris,
Kalnuos pastato mums pilis,
Dievai mums sukuria rytojų,
O kiek vėliau parodo rojų,

Mes tikime Dievų galia,
Jų viršenybe ir valia,
Mes tikime, kad jie yra
Olimpo kalno viršuje.

Bet aš tikiu ir savimi,
Ugnim rusenančia širdy.
Ir aš tikiu, kad manyje
Yra Dievams lygi galia.

Eglė Vegytė

Ji tokia trapi, tokia tyli,
Ji lyg pavasaris baltam glėby,
Ji saulės juokas lietuje,
Ji amžinai gaivi rasa.

Ji lyg vaivorykštė spalvų
Su nunešiotu švarkeliu,
Ji mokinė, ji nebūtis,
Ji meilės tykanti mirtis.

Atleidai jai, nors ji tokia,
Kuriai pasaulis sako ne.
Ji be pradžios ir be raidžių,
Ji be gimtadienio draugų.

Ji atstumta, o ramstis tu.
Tad leiski laimei eit kartu.

Eglė Vegytė

Vaikystės pėdos

Įmynę smėly pėdas negiliai
Prabėgo kopomis vaikai.
Jų juokas skrido ant sparnų,
Jie lėkė viesulo greičiu.

O jūra šėlo, dūko, užė,
Į smėlį mušės laiko dūžiai.
Dabar ant kopos tarp žolių
Sustojo žmonės čia vėl du.

Tai jie, vaikai iš praeities,
Jie grįžo nuramint širdies.

Eglė Vegytė

Nėra laiko rašyti,
Bet yra noro
Viskas per greitai ištirpo,
Mes likom be oro.
Nėra laiko taisyti
Klaidų padarytų,
Nėra laiko numirti...
Gyvent nusibodo?
Mes šitiek laiko skubėję,
Tiek lėkė, kovoję
Pajutom beprasmės vienatvės pavojų.
Pajutome mirtį, senatvę
Ir būtį -
Nėra kur skubėti,
Neverta pražūti.
Tiek bėgė – sustokim,
Pajuskime vėją,
Suraskime laiką,
Kuris susilieja.
Pajuskime laimę,
Draugystę, tvirtumą,
Pajuskime gražų
Pasaulio trapumą.

Eglė Vegytė

Mylėk mane, mylėk karštai,
Net jei skaudės širdis labai,
Ir užrašyki danguje:
„Gyvenimas – kančių kančia.“

Ir būki man kantrus labai,
Net jei paklysiu atvirai.
Atleisk už tai, ką teis visi –
Akli, kurti ir svetimi.

Ir atsiduok gyvent kartu,
Tarp milijono apraiškų,
Tarp nuodėmės ir tarp vilčių,
Tarp to pasaulio, kur esu.

Eglė Vegytė

Aš gyva! Bet...

Aš gyva!
Ir pasaulis gražus.
Noriu lėkt su pūga
Ir išversti sunkiausius medžius.

Aš gyva!
Ir šypsosis man paukštė lemties.
Juk pakilt ant sparnų
Aš galiu dėl garbės.

Aš gyva!
Ir tylu.
Medžiai šnara žali.
Aš gyva!
Ir tamsa.
Juk dangus taip toli....

Eglė Vegytė

Be manęs nebus kitų

Nėra paukščio be sparnų,
Nėra laimės be žmonių,
Ir manęs nėra be ryto,
Tyro, amžino, prilyto.

Taip nebūna ir likimo,
To, kurio dar nieks nežino.
Taip nebūna paslapties,
Neatskleidžiamos minties.

Taip ir viskas tyliai būna,
Elgeta įgys karūną,
Nelaimingi bus savi,
Džiaugsmą nešantys - gyvi.

Taip ir aš atgimsiu rytą,
Kai lietaus rasa praryta,
Kai tarp amžinų tiesų
Gims nežinomų vaikų.

Ir galbūt mane perpratę
Gims išminčiai apsimetę,
Bet dabar tai nesvarbu,
Be manęs nebus kitų.

Eglė Vegytė

Jų rankos, jų kūnai – bedvasiai, nuogi.
Ir vėjai,
Ir vėjai pašėlusiai trankos pikti.
Ar verkia?
Ar kalba maldas šitos gijos laukų?
Ar nori atgyti be sielos
Ir eit pasivaikščiot taku?
Ką jaučia tie medžiai,
Kai vėjas nudrasko lapus?
Ko trokšta jų širdys beorės?
Ar teka jų syvais medus?
Ir stovi du uosiai.
Ir stovi nuleidę rankas.
Už šitą jų kančią meldžiuosi,
Už juos, -
Niekas to nesupras.

Eglė Vegytė

Šiandienos sąžinei

Turiu akis, turiu jausmus
Ir lūpas, tariančias žodžius.
Turiu ir širdį begalinę,
Kuri man nuodija krūtinę.

Turiu likimą ir senatvę,
Joje vis augančią vienatvę.
Turiu spurdėjimą tiesos,
Tokios naivios būties klaidos.

Ir dar tave aš, sąžine, turiu,
Bet šiandien dinki po velnių,
Nes jei ne tu, ne tas graužimas,
Galbūt praeitų užtemimas.

Eglė Vegytė

Ir viskas vėlei nuo pradžios -
Tikėt, mylėt, kažką galvot.
Geriau jau būti po ledu,
Kur trokšta žuvys nuo melų.
Nenoriu būt išdaviku,
Bet taip gyvent nebegaliu,
Kai naktimis mintis skaudi
Pagimdo nerimą širdy.
Aš tik žmogus, ne statula,
Man artima sunki dalia.
Ir viny, smingančios giliai, -
Tikrai žinau, tai tu darai.
Ir nebereikia man namų,
Nes ten, kur tu, man per sunku.